

Arrest

nr. 266 003 van 22 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun drie minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 september 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 21 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Deze aanvraag werd geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat werd bevestigd met het arrest van de Raad nr. 207 333 van 30 juli 2018. De minderjarige kinderen dienden op 28 juni 2019 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in, dat door de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geweigerd op 2 oktober 2019. De Raad verwierp de beroepen tegen deze beslissingen met de arresten nrs. 237 711 van 30 juni 2020, 237 748 van 1 juli 2020 en 237 747 van 1 juli 2020.

1.2. Verzoekers dienden op 27 september 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De aanvraag werd op 14 september 2021 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag >qcom machtiging tot verblijf die op datum van 27.09.2018 werd ingediend en op data van 10.10.2018, 22.01.2019, 11.02.2019, 13.05.2019, 28.06.2019, 30.07.2019, 30.08.2019, 04.09.2019, 07.01.2020, 24.06.2020, 13.07.2020, 07.08.2020 en 11.08.2021 werd geactualiseerd door :

S., H. K. F. (R.R. ...)

Geboren te Bagdad op X

A.-H., S. F. A. (R.R. ...)

Geboren op X

Wettelijke vertegenwoordigers van:

S., Y. H. K. (R.R. ...)

Geboren op X

S., Y. H. K. (R.R. ...)

Geboren op X

S., K. H. (R.R. ...)

Geboren te Oostende op X

Nationaliteit: I.

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 01.08.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De asielaanvraag in hoofde van hun minderjarige kinderen, ingediend op 28.06.2019, werd afgesloten op 06.07.2020 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielprocedures - namelijk iets minder dan drie jaar voor de eerste en iets meer dan één jaar voor die van de kinderen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen wijzen erop dat hun asielprocedures in totaal meer dan vier jaar in beslag genomen hebben waardoor zij zich beroepen op de onredelijk lange termijn van hun asielprocedure.

Echter, huidige beslissing is onontvankelijk, wat inhoudt dat enkel de vraag aan de orde is of verzoekers de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De vraag of de duurtijd van de procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming al dan niet rechtvaardigt dat verzoekers een verblijfsmachtiging wordt toegestaan, stelt zich momenteel dus niet (RW, arrest nr 248450 van 29 januari 2021).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun jongste kind in België geboren is en enkel België zou kennen. Het loutere feit in België geboren te zijn, opent echter, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kind geen enkele band met Irak heeft, noch dat hij een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat hij in Irak zijn basisonderwijs niet zou kunnen opstarten. Hoewel hun jongste kind niet in Irak is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Irak. Verzoekers hebben immers de Iraakse nationaliteit en zijn in Irak geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kind tot op zekere hoogte de Iraakse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Het feit dat hun twee oudste kinderen hier naar school gaan (wat gestaafd wordt door verschillende rapporten, schoolattesten, inschrijvingsbewijzen, uitnodigingen, diploma's, attesten van regelmatige lesbijwoning evenals verschillende verklaringen van leerkrachten en de schooldirectie) kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van hun kinderen waarbij ze wijzen op de scholing van de kinderen, dat zij hun draai gevonden hebben op school, dat zij erg hun best zouden doen en goed ondersteund worden, dat zij vloeiend Nederlands zouden spreken, de België hun thuisland zou zijn omdat hun sociaal leven en hun leven op school hier is, de band van de kinderen met België zou dan ook vast staan. Verder wijzen ze erop het hoger belang van het kind een onderzoeksplicht met zich meebrengt en dat er een redelijke belangenafweging dient plaats te vinden. Ze verwijzen nog naar de Algemene conclusie nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité. Hun kinderen zouden een ernstig nadeel leiden bij een terugkeer omdat ze al hun dromen en idealen zouden moeten opgeven en omdat er sprake zou zijn van een identiteitsbreuk. Echter, we dienen op te merken dat gelet op de nog jonge leeftijd van hun twee jongste kinderen (namelijk vijf jaar en bijna acht jaar), er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Wat betreft hun oudste zoon blijkt uit het administratief dossier dat zijn asielinterview (dat plaatsvond op 08.07.2019) in het Arabisch gebeurde. Hieruit blijkt aldus dat ook hun oudste zoon ondanks zijn scholing in België het Arabisch nog steeds meer dan voldoende machtig is om zijn asielinterview in deze taal af te leggen. Dit maakt het meer dan aannemelijk dat ook hij aansluiting kan vinden bij een scholing in het Arabisch, gezien zijn sterke mondelinge taalbeheersing. Dit wordt ook verder ondersteund door de vaststelling dat de moeder van de kinderen slechts een zeer beperkt niveau van Nederlands aantoonde (met name het niveau breakthrough). Het is dan ook niet aannemelijk dat zij het Nederlands dermate beheerst dat zij haar kinderen in deze taal kan opvoeden. We merken op dat de twee oudste kinderen in Irak geboren zijn waar zij hun eerste levensjaren doorbrachten. Hierdoor mag redelijkerwijze aangenomen worden dat het Arabisch hun moedertaal is, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands kunnen leren. Ter staving van de sociale banden van hun kinderen leggen betrokkenen vooral schoolattesten en verklaringen van school voor. Ter staving van eventuele buitenschoolse activiteiten worden geen objectieve stukken voorgelegd wel vier getuigenverklaringen opgesteld door bibliotheekmedewerkers (waarvan drie door dezelfde persoon), één getuigenverklaring inzake een chirokamp van hun oudste zoon en één getuigenverklaring van de moeder van een vriend van hun oudste zoon. Hieruit blijkt dat betrokkenen deelnamen aan het voorleesproject van de bibliotheek, dat hun oudste zoon deelnam aan coderingsworkshops in de bibliotheek en dat de kinderen deel zouden nemen aan de lokale speelpleinwerking. We stellen dus dat hoewel er wel sprake is van enige deelname aan buitenschoolse activiteiten, uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat de kinderen hechte sociale banden opbouwden buiten het kerngezin. Ze maken vooral gebruik van het lokale aanbod aan kinderopvang (speelpleinwerking) en de lokale bibliotheek maar tonen niet aan dat zij hierdoor bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit. We merken op dat de twee oudste kinderen in Irak geboren zijn waar zij hun eerste levensjaren

doorbrachten. Betrokkenen maken dan ook niet duidelijk op welke wijze een terugkeer naar Irak het belang van hun kinderen schaadt en dat hun kinderen in Irak niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader. Betrokkenen verwijzen naar een aantal concrete factoren waarmee rekening gehouden dient te worden, namelijk de mening van het kind, de identiteit van het kind, het behoud van de familiale banden, de zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind, kwetsbaarheid, het recht op gezondheid en het recht op onderwijs. Niettegenstaande het feit dat het jongste kind in België geboren is en dat hun dochter vlak voor haar 2d8 verjaardag naar België kwam, tonen zij voor deze kinderen niet aan dat er sprake is van hechte opgebouwde banden buiten het kerngezin. Wat hun oudste zoon betreft, er wordt in slechts zes verklaring melding gemaakt van het feit dat hij lid is van een jeugdbeweging, dat hij zou deelnemen aan de speelpleinwerking en aan workshops in de lokale bibliotheek maar verder wordt niet aangetoond dat hij een sociaal netwerk opbouwde buiten zijn gezin. De mening van de kinderen wordt in huidige aanvraag 9bis niet gegeven, hoewel zeker hun oudste zoon reeds op een leeftijd is waarop dit mogelijk is. Zij tonen aldus niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit. Gezien de asielprocedure van betrokkenen negatief afgesloten werd, blijkt dat de kinderen geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. Verder worden de kinderen niet gescheiden van hun ouders. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het gezin nog banden heeft met het land van herkomst, met name naaste familiebanden. De kinderen kunnen bij een terugkeer dus opgenomen worden binnen hun ruimer familiaal kader. Betrokkenen tonen niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, integendeel zij beschikken nog over verschillende sociale contacten waarop zij beroep kunnen doen. Verder tonen zij niet aan dat hun kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen aan een leven in Irak of dat er sprake zou zijn van een identiteitsbreuk. We merken op dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat hun kinderen in Irak hun fysieke, geestelijke, spirituele, psychologische en sociale ontwikkeling niet kunnen verderzetten en dat zij in Irak niet bijgestaan kunnen worden door hun ouders, leerkrachten of vrienden. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat de gezondheid van de kinderen in gevaar zou zijn bij een terugkeer of dat de kinderen indien nodig geen toegang zouden hebben tot medische verzorging. Ook tonen zij niet aan dat de kinderen bij een terugkeer naar het land van herkomst, geen recht zouden hebben op sociale zekerheid en dat hun levensstandaard levensbedreigend zou zijn. We wijzen er nogmaals op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat hun kinderen buiten hun scholing en buiten het kerngezin hechte banden opbouwden. Hun jongste kind kan zijn basisonderwijs opstarten in het land van herkomst en de twee oudste kinderen kunnen hun scholing daar verderzetten aangezien betrokkenen het niet aannemelijk maken dat zij een dergelijke taal-en culturele achterstand zouden hebben dat zij niet meer zouden kunnen aansluiten op school. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat het belang van hun kinderen geschaad zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Wat betreft de verwijzing naar artikel 22bis van de Belgische Grondwet merken we op dat de Raad van State heeft van artikel 22bis van de Grondwet gesteld heeft dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat slechts een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RVS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Pari. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten 'geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen', waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Pari. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RW, arrest 234716 van 31 maart 2020).

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Irak; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Amman, Jordanië. Betrokkenen wijzen erop dat zij niet over de nodige financiële middelen zouden beschikken om aan

deze formele verplichting te voldoen. Betrokkenen maken dit echter niet aannemelijk. Zo blijkt uit het administratief dossier dat zij over een groot familiaal netwerk in Irak beschikken en tevens dat verschillende familieleden in het buitenland verblijven. Betrokkenen tonen dan ook niet aan dat zij niet kunnen rekenen op eventuele financiële ondersteuning door dit familiaal netwerk. Volledigheidshalve merken wij nog op dat uit navraag bij de Belgische Ambassade te Jordanië is gebleken dat Iraakse onderdanen zich niet persoonlijk naar Amman dienen te verplaatsen. Betrokkenen dienen zich te richten tot een TLS contact centrum (in Bagdad of in Erbil) de partner in Irak voor alle visa-aanvragen voor België en dit vanaf 15.09.2021. Betrokkenen dienen zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Jordanië. Deze informatie werd toegevoegd aan administratief dossier. Het feit dat er geen diplomatieke post in Irak is, kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij het centrum van hun belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen familieleden hebben op het Belgische grondgebied, met name twee broers van mijnheer. Echter, deze familieleden beschikken evenmin over verblijfsrecht in België waardoor betrokkenen ervoor kunnen kiezen om samen terug te keren naar Irak. Verder blijkt uit de afgelegde verklaringen tijdens de asielprocedure dat betrokkenen over een ruim familiaal netwerk beschikken in Irak, bestaande uit de ouders van mevrouw en haar vijf broers evenals de moeder van mijnheer, zijn vier broers en één zus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden 21 getuigenverklaringen voorleggen, waarvan slechts zes betrekking hebben op hun kinderen (en dan vooral op de oudste zoon) en waarvan er tien opgesteld werden door leerkrachten of schoolsecretaressen. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden of dat van hun kinderen van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij of hun kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Irak uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en

privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100), Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De verzoekers voeren tevens de schending aan van de artikelen 4, 7, 24 en 33 van het Handvest. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RW, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Betrokkenen beroepen zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren en wijzen erop dat anders oordelen zou leiden tot een schending van het non-discriminatiebeginsel en van artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet. Betrokkenen wijzen in dit kader naar de instructies van 19 juli 2009 die weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen" (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) (RW, arrest nr 229048 van 20.11.2019). Een schending van het non-discriminatiebeginsel of van artikel 10 en 11 kan dan ook niet vastgesteld worden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkenen beroepen zich uitdrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het

herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RW, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2015 ononderbroken in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van een sterke integratie, dat zij hier een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd zouden hebben, dat zij duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat zij als meer dan drie jaar in België zouden verblijven, dat zij ingeburgerd zouden zijn, dat zij zich zeer goed geïntegreerd zouden hebben in hun buurt, dat zij er zouden deelnemen aan verschillende activiteiten, dat zij Nederlands zouden spreken en hiervoor verschillende taallessen gevolgd zouden hebben, dat zij een netwerk van vrienden en kennissen opgebouwd zouden hebben, dat zij hun uiterste best zouden doen om zich de Belgische samenleving eigen te maken en dat zij daarin zouden slagen, dat zij de wil zouden hebben om hier te werken, dat hun werkbereidheid onmiskenbaar zou zijn, dat mijnheer verschillende opleidingen gevolgd zou hebben om zijn toetreding tot de arbeidsmarkt te vergemakkelijken, dat zij grote inspanningen zouden leveren om bij te dragen aan onze samenleving, dat zij zich zouden inzetten als vrijwilliger, dat zij een positieve bijdrage zouden leveren aan onze samenleving, dat zij zich zelf meer zouden inzetten dan de modale Vlaming, dat zij onmiddellijk geholpen zouden hebben bij de recente watersnood in Wallonië omdat zij weten wat het is om je compleet hulpeloos te voelen, dat zij verschillende getuigenverklaringen voorleggen evenals het attest van inburgering van mijnheer, hun beider attest van mind spring, twee werkbeloftes voor mijnheer, een certificaat Nederlandse taallessen richtgraad 1 en bijhorende deelattesten voor mijnheer, twee deelcertificaten Nederlands voor mevrouw en bijhorende inschrijvingsbewijzen, verschillende deelcertificaten van door mijnheer gevolgde opleidingen, met name werknemer zijn, open wiskunde, oefenen en leren met ICT, leren leren 1 en werk zoeken en een krantenartikel inzake ontmoetingsruimte voor vluchtelingen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

"ENIG MIDDEL

Schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

Schending van het vertrouwensbeginsel ;

Schending van het redelijkheidsbeginsel ;

Schending van artikel 3 EVRM ;

Schending van het artikel 8 EVRM ;

Schending van het hoger belang van het kind - artikel 24 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;

Schending van het artikel 22bis Grondwet.

4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, de situatie in het land van herkomst, de geboorte in België van één van de kinderen, het feit dat er ook drie

minderjarige schoolgaande kinderen zijn, hun sociale contacten en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

4.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partijen zich conform het vertrouwensbeginsel kunnen op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

In casu is er allerm minst sprake van misbruik. De verzoekers eerste asielprocedure duurde op enkele dagen na 3 jaar. Hierdoor hadden zij een oprechte overtuiging om voor regularisatie in aanmerking te komen. Dat een antwoord op deze regularisatieprocedure weer drie jaar op zich liet wachten is echter volledig aan verweerster te wijten.

c)

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van herkomst, de geboorte in België van één van de kinderen, het feit dat er ook drie minderjarige schoolgaande kinderen zijn, hun sociale contacten en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekende partijen kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende zo goed als onmogelijk om naar Irak te gaan, zijnde :

*Het langdurig ononderbroken verblijf ;
De onredelijk lange asielprocedure ;
De situatie in het land van herkomst ;
De sterke integratie ;
De geboorte in België van het jongste kind ;
De aanwezigheid van 3 schoolgaande kinderen ;
De hechte sociale banden en identiteitsvorming van de kinderen ;
De familiale banden in België ;
De werkbereidheid.*

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekers geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken.

Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekers merken verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden. De verzoekers wensen deze hieronder te overlopen.

4.4.

Met betrekking tot het langdurig verblijf in België en integratie

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielprocedure, die niet onredelijk lang zou hebben geduurd.

Echter kan weldegelijk worden gesproken over een onredelijk lange termijn van hun asielprocedure. De verzoekers herinneren uw raad eraan dat hun eerste verzoek om internationale bescherming heeft geduurd van 21/08/2015 tot 30/07/2018.

Op 22 dagen na, heeft deze asielprocedure 3 jaar geduurd!

Het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige kinderen heeft geduurd van 28/06/2019 tot 01/07/2020. Deze procedure heeft één jaar geduurd.

In totaal hebben de asielprocedures van verzoekers in totaal meer dan vier jaar in beslag genomen.

De verzoekers benadrukken dat zij bijna onmiddellijk na hun eerste definitieve beslissing inzake asiel een verzoek om regularisatie hebben gedaan. Dit omdat zij oprecht in de overtuiging waren op een regularisatie kans te maken gelet op de onredelijk lange behandelingstermijn van het verzoek om internationale bescherming, gelet op hun minderjarige kinderen.

Dit was op 27.09.2018!

Zij hebben daarna drie jaar moeten wachten op een antwoord op hun verzoek om regularisatie.

Nu hebben zij daarbovenop dus ook nog eens een onredelijk lange regularisatieprocedure doorlopen.

Dit betekent dat de verzoekers ter goeder trouw en in de oprechte hoop en gegronde redelijkheid al zes jaar in België wachten op een finale beslissing.

De bestreden beslissing stelt verder dat de elementen lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanzien en dat deze behoren tot de fase van de gegrondheid.

4.4.1.

De verzoekers merken op dat deze redenering te kort door de bocht is. Hoewel het inderdaad zo, is dat een langdurige asielprocedure ipso facto geen recht geeft op verblijf, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat de verzoekers in die lange periode van legaal verblijf zich hebben geïntegreerd.

De duur van de asielprocedure kan weldegelijk aanzien worden als een periode van legaal verblijf.

De verzoekers halen het arrest van Uw Raad nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/11 aan, waaruit blijkt dat integratie tijdens een langdurig legaal verblijf weldegelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt:

"Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde.

"

De verzoekers kunnen enkel vaststellen dat de motivering aangaande dit element in de bestreden beslissing ontbreekt.

De verwerende partij stelt enkel dat de vraag, of de duurtijd van de procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming al dan niet rechtvaardigt dat verzoekers een verblijfsmachtiging wordt toegestaan, niet in de fase van ontvankelijkheid van tel is.

Echter wordt niet rekening gehouden met het geheel van de ingeroepen elementen, waar het gegeven van de onredelijke lange termijn een onderdeel vormt.

De motiveringsplicht is geschonden.

4.4.2.

Daarnaast hebben zij zich verder geïntegreerd in de periode in afwachting van de regularisatiebeslissing. Hoewel deze geen effectief verblijfsrecht opleverde, waren de verzoekers ter goeder trouw in België en gingen zij enkel voort op het feit dat de verweerster heeft laten uitschijnen dat mensen met een onredelijke asielprocedure (+/- 3 jaar met minderjarige kinderen) kans maken op een regularisatie.

Het is niet zo dat de verzoeker uitgeprocedeerd waren en ondanks dat ze geen enkele kans op een regularisatiebeslissing hadden ze dit toch deden louter omdat ze toch niet van plan waren om te vertrekken. Ze deden een verzoek om regularisatie omdat er effectief aangenomen wordt dat drie jaar een onredelijk lange termijn voor een asielprocedure is wat een grond voor regularisatie kan zijn. Daarom dienden zij dit verzoek in.

Ook deze periode die volledig te wijten is aan het nalaten van verweerster om een beslissing te nemen dient in rekening gebracht te worden wat betreft langdurig verblijf en de daar bijhorende integratie.

4.5.

Met betrekking tot de Belgische diplomatieke post in Jordanië bevoegd voor Irak

De bestreden beslissing weerhoudt het feit dat de verzoekers hun verblijfsmachtiging bij de bevoegde diplomatieke post in Jordanië moeten aanvragen niet als buitengewone omstandigheid verwijzend naar het feit dat alle Iraakse onderdanen zich moeten richten tot de ambassade in Amman (Jordanië).

De verzoekers kunnen met een dergelijke motivering niet akkoord gaan.

De verzoekers wensen erop te wijzen dat de motivering van de verwerende partij die stelt dat alle Iraakse onderdanen zich tot de diplomatieke post in Jordanië moeten wenden, niet dienstig is.

De verzoekers benadrukken dat de buitengewone omstandigheden beoordeeld moeten worden vanuit de specifieke en individuele omstandigheden van de verzoekers.

Anders dan verwerende partij stelt hebben verzoekers weldegelijk in hun aanvraag uiteengezet waarom zij de aanvraag niet via de diplomatieke post in Amman, Jordanië indienen.

De verzoekers zijn geen Jordaanse onderdanen en hebben zelfs geen verblijfsrecht in Jordanië. Ze hebben in hun aanvraag bovendien gewezen op hun sterke integratie, lang verblijf in België en duurzame lokale verankering.

Dit betekent dat ze als derdelanders een visum zouden moeten vragen aan de Jordaanse overheid. De verwerende partij gaat er bijgevolg vanuit dat verzoekers probleemloos een visum zouden krijgen van de Jordaanse overheid. Het is evident dat de Jordaanse overheid daar discretionair over oordeelt. De verwerende partij kan zich niet in de plaats stellen van de Jordaanse overheid.

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat het bijzonder moeilijk is, voor de verzoekers om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke post in Jordanië, zonder onderdaan te zijn of verblijfsrecht te hebben in dat land.

Verder stelt verweerster dat verzoekers zich dienen te richten tot een TLS contact centrum in Bagdad of Erbil, de partner in Irak voor alle visa-aanvragen voor België en dit vanaf 15.09.2021. Betrokkenen zouden zich niet persoonlijk dienen te verplaatsen naar Jordanië.

Echter betekent dit dat zij naar Bagdad of Erbil moeten gaan, wat rekening houdend met hun vrees om terug te keren naar Irak, uiteengezet tijdens hun asielprocedure, onmogelijk is.

De Raad van State heeft bovendien gesteld in een arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en een arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002 dat de buitengewone omstandigheid geen geval overmacht moet zijn en dat het enkel dient te gaan om een situatie waarin het voor de betrokken vreemdelingen bijzonder moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. De verzoekers dienen dus geen onmogelijkheid aan te tonen zoals gesteld in de bestreden beslissing.

De Raad van State aanvaardt zelfs dat de buitengewone omstandigheid zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig person die geen misbruik maakt (RvSt, nr. 99.424, 03/10/2001).

Tot slot verwijzen verzoeker naar een recent arrest van Uw Raad nr. 222 504 van 12/06/2019 van 12/06/2019 waarin een gelijkaardige schending van de motiveringsplicht werd aangekaart.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht door een cirkelredenering te hanteren en niet afdoende op de argumenten van de verzoekers te antwoorden.

4.6.

Met betrekking tot het gezinsleven en het artikel 8 EVRM

Met betrekking tot het gezinsleven stelt de bestreden beslissing het volgende:

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij het centrum van hun belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK). § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen familieleden hebben op het Belgische grondgebied, met name twee broers van mijnheer. Echter, deze familieleden beschikken evenmin over verblijfsrecht in België waardoor betrokkenen ervoor kunnen kiezen om samen terug te keren naar Irak. Verder blijkt uit de afgelegde verklaringen tijdens de asielprocedure dat betrokkenen over een ruim familiaal netwerk beschikken in Irak, bestaande uit de ouders van mevrouw en haar vijf broers evenals de moeder van mijnheer, zijn vier broers en één zus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden 21 getuigenverklaringen voorleggen, waarvan slechts zes betrekking hebben op hun kinderen (en dan vooral op de oudste zoon) en waarvan er tien opgesteld werden door leerkrachten of schoolsecretaressen. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden of dat van hun kinderen van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij of hun kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Irak uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de 15. verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire

post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke motivering.

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het privé- en familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:
Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing tot onontvankelijkheid schendt de grondrechten.

Het recht op eerbiediging van het privéleven, familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet afdoende gebeurd.

De verzoekers wensen aan te halen dat de verwerende partij louter verwijst naar het feit dat de verzoekers slechts een beperkt sociaal netwerk in België hebben en dat de familieleden die hier tevens in België verblijven. Tot slot haalt de verwerende partij rechtspraak van de Raad van State aan en stelt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de verblijfsreglementering geen schending is van art. 8 EVRM.

De verzoekers wensen er op te wijzen dat de verwerende partij te weinig rekening houdt met het feit dat de jongste kind van de verzoekers in België geboren is, de kinderen hier zijn opgegroeid en hier naar school gaan. De jongste is nog nooit naar Irak geweest en heeft geen band met het land van haar ouders.

Verzoekers hebben hier weldegelijk een sociaal netwerk opgebouwd en zijn een deel van de Belgische maatschappij. Zij hebben hiervoor ook getuigenissen voorgelegd, waaruit dit blijkt.

De meerderjarige verzoekers zijn geëngageerd in de school van hun kinderen, waarbij zij telkens paraat staan om mee te helpen bij schoolse of buitenschoolse activiteiten.

Ook in de buurt zetten ze zich in en nemen zij volledig deel aan de samenleving.

Het gezins- en familie leven van de verzoeker, en zeker dat van hun kinderen speelt zich volledig in België af.

De kinderen van verzoekers hebben nooit iets anders gekend.

De verwerende partij gaat dan ook voorbij aan het privéleven van de minderjarige kinderen.

Dit is een loutere stereotype motivering, die geenszins concreet getoetst is aan de situatie van de verzoekers.

De kinderen van verzoekers worden buiten beschouwing gelaten in de beoordeling van artikel 8 EVRM.

De verwerende partij maakt geen belangenafweging op basis van alle concrete elementen van het dossier nl. namelijk een minderjarig kind dat België nog nooit hebben verlaten. Hun hele gezins- en familieleven heeft zich op het Belgisch grondgebied afgespeeld, de familie die hier ook in België verblijft (S. M. K. F., A.-A. R. M. O., en hun vier kinderen, S. R. M. K., S. H. M. K., S.. H. M. K. en S.. A. M. K. OV 8.110.231).

Bovendien hebben zij hier ook een privéleven opgebouwd.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel.

4.7.

Met betrekking tot het hoger belang van het kind

Het belang van het kind dient de eerste overweging te vormen.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat artikel 3 IVRK, artikel 22bis GW en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geen directe werking hebben.

Desondanks blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij stelt dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden en verwijst naar elementen zoals scholing, banden met Irak, taalkennis en de sociale banden van de kinderen.

Verzoekende partijen kunnen het hiermee onmogelijk eens zijn.

Overeenkomstig het art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie dienen de belangen van de kinderen de eerste overweging te vormen.

Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. "

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent :

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

*Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.
Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.
Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.
De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."*

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC/C/GC/14) dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende :

- Mening van het kind ;*
- Identiteit van het kind ;*
- Behoud van de familiale banden ;*
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;*
- Kwetsbaarheid ;*
- Recht op gezondheid ;*
- Recht op onderwijs.*

De verwerende partij heeft nagelaten om met de combinatie van bovenstaande elementen rekening te houden. De jongste minderjarige verzoeker is geboren in België en is nooit in Irak geweest. De minderjarige kinderen hebben geen band met het land van hun ouders, daar zij op zeer jonge leeftijd zijn gevlucht. Zij hebben thans geen ervaring met schoolsysteem aldaar.

Dat er voldoende door verzoekers werd aangetoond dat zij zich uitermate goed hebben geïntegreerd in de Belgische samenleving. De kinderen lopen nog steeds school en spreken uitstekend Nederlands.

*De kinderen starten dan ook in september respectievelijk in de 3de kleuterklas, het 2de leerjaar en 6de leerjaar. Ze doen het goed op school en hebben nooit een andere scholing gekend.
(zie het stuk 86 verzoekschrift)*

*Y. H. heeft zijn volledige lagere school in België gelopen van het eerste tot nu het 6de leerjaar.
Van hem kan niet verwacht worden dat hij alles achterlaat en in Irak gaat leven een land dat hij niet kent.*

*Ook blijkt duidelijk dat de ouders enorm veel moeite doen voor hun kinderen en hen stimuleren om goed te presteren op school. Het contact verloopt makkelijk aangezien zij al goed Nederlands spreken.
(zie het stuk 60 verzoekschrift)*

*Dit wordt ook verder ondersteund door een brief van dhr. Van den Broeck. De ouders en kinderen zijn duidelijk geïntegreerd in Evergem. Ze hebben hier hun hele leven opgebouwd. Alle sociale contacten van de kinderen zijn hier ook.
(zie het stuk 87 verzoekschrift)*

*Dit wordt ook ondersteund door een brief van mevrouw De Windt.
(zie het stuk 88 verzoekschrift)*

*Verzoekers legden ook de schoolrapporten van alle drie de kinderen van het schooljaar 2020-2021 voor.
(zie de stukken 90-92 verzoekschrift)*

Verweerster stelt in de bestreden beslissing het volgende:

" Ter staving van de sociale banden van hun kinderen leggen betrokkenen vooral schoolattesten en verklaringen van school voor. Ter staving van eventuele buitenschoolse activiteiten worden geen objectieve stukken voorgelegd wel vier getuigenverklaringen opgesteld door bibliotheekmedewerkers (waarvan drie door dezelfde persoon), één getuigenverklaring inzake een Chirokamp van hun oudste zoon en één getuigenverklaring van de moeder van een vriend van hun oudste zoon. Hieruit blijkt dat betrokkenen deelnamen aan het voorleesproject van de bibliotheek, dat hun oudste zoon deelnam aan

coderingsworkshops in de bibliotheek en dat de kinderen deel zouden nemen aan de lokale speelpleinwerking. We stellen dus dat hoewel er wel sprake is van enige deelname aan buitenschoolse activiteiten, uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat de kinderen hechte sociale banden opbouwden buiten het kerngezin. Ze maken vooral gebruik van het lokale aanbod aan kinderopvang en de lokale bibliotheek, maar tonen niet aan dat zijn hierdoor bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd die dermate intens zijn dat zijn deel uitmaken van hun sociale identiteit."

Dat verweerster hieruit echter verkeerdelijk uit afleidt dat de kinderen geen sociale contacten hebben opgebouwd buiten het kerngezin. Dit is niet redelijk en zorgvuldig te noemen.

In het verzoekschrift en aanvullingen werd immers uitvoerig de schoolgang van de kinderen besproken als ook hun sociale contacten en hechte vriendschappen met klasgenootjes, vriendjes van speelpleinwerking, Chiro,...

Uit het stuk 60 (schrijven van Juf Griet en Juf Tessa) blijkt dat de kinderen wel degelijk sociale contacten hebben waaronder op school:

"(...)

Wat mooi om te zien, is dat ze zo graag gezien is door haar leeftijdsgenootjes en speelt hier vlot mee samen.

(...)"

Uit het stuk 61 (schrijven van de directeur VBS Ertvelde) blijkt ook de vriendschappen van de kinderen:

"(...)

Sinds meerdere jaren zijn J. en J. als regelmatige leerlingen ingeschreven op onze school. Zij doen bijzonder hard hun best om de leerstof te verwerven, en ook de ouders tonen hun betrokkenheid bij en bezorgdheid over de schoolse prestaties van hun kinderen. Ondertussen zijn beide kinderen ook goed ingeburgerd in de klasgroep en hebben zij op een positieve manier hun plaatsje gevonden in deze vriendengroep.

(...)"

Uit het stuk 79 (schrijven van Juf S. van Hecke en Juf E. De Clerik) blij tevens de sociale contacten van de kinderen op school:

"We vernamen het negatief advies in verband met de verblijfsvergunning van de familie S.. J. en K. zijn op onze school gestart in de peuterklas. Ze spreken ondertussen vloeiend Nederlands en hebben veel vriendjes. We hebben zowel de ouders als de kinderen steeds ervaren als zeer betrokken bij het school gebeuren

(...)"

Ook uit het stuk 71 (schrijven van L. Van den Broeck dd. 24.08.2019) valt dit af te leiden:

"(...)

Op school is men heel tevreden over zijn inzet en de bereikte resultaten. Hij ligt heel goed in de groep en heeft ondertussen een leuke vriendenkring opgebouwd.

In de vakanties is hij een trouw bezoeker van de lokale speelpleinwerking. Ook buiten de schoolmuren heeft hij meer en meer contact met zijn vrienden.

J. is een vrolijke kleuter die de harten van haar juffen steelt. Ze leert snel en houdt ook heel veel van school. Ze heeft heel wat vriendinnetjes.

Ook zij neemt in de vakantie deel aan de speelpleinwerking. Voor beide kinderen is het contact met leeftijdsgenootjes erg belangrijk. Ze zijn er dan ook bij op alle buitenschoolse activiteiten.

De jongste, K. (3 jaar), gaat sinds januari naar school en heeft grote stappen voorwaarts gezet in zijn taalverwerving. Hij is dol op school en heel sociaal in de klas.

(...)

Ook de directie en de leerkrachten van de Vrije basisschool van Ertvelde hopen op een goede afloop in het belang van de kinderen, die ondertussen beter Nederlands dan Arabisch spreken. Ook de ouders van de klasgenootjes van de kinderen duimen mee."

Uit het stuk 28 kan worden afgeleid dat kinderen zich ook buiten en klas engageren en hechte vriendschappen smeden:

"(...)

J. is ook lid van de plaatselijke Chiro en trok mee op kamp van de zomer. Hij is, zoals de hele familie, erg sociaal, vriendelijk, leergierig, speels zoals zijn leeftijdgenootjes...

Na drie jaar hier in België horen de kinderen hier thuis. Zowel op school, met de vriendjes, in de jeugdbeweging, als op de speelpleinwerking tijdens de vakantie voelen ze zich hier op hun gemak, voelen ze zich thuis. Ze houden van hun vrienden, ze houden van hun omgeving. Een dreigende terugkeer naar hun land stuurt deze kinderen opnieuw naar af.

Iedereen die de familie kent leeft met hen mee en hoopt dat ze hier een toekomst kunnen uitbouwen, vooral voor hun kinderen, in het gastvrije Evergem, het gastvrije Vlaanderen, het gastvrije België."

Dat verweerster hieruit echter verkeerdelijk uit opmaakt dat de kinderen geen sociale contacten hebben opgebouwd buiten het kerngezin, is niet redelijk en kennelijk onzorgvuldig te noemen.

Uit de voorgelegde stukken blijkt immers dat de kinderen weldegelijk hechte vriendschappen hebben, zowel op school als daarbuiten. Aangezien zij nu volop in ontwikkeling zijn, is het dan ook zeer belangrijk dat zij in een veilige en gekende omgeving kunnen opgroeien, omringd door hun vriendjes en vriendinnetjes.

Zij hebben thans wél sociale bindingen opgebouwd die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit.

Dat in de beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind. De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

4.8.

De gemachtigde ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk. De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partijen.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partijen naar Jordanië zouden gaan om aldaar via de diplomatieke post louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

V. Schorsing

De bestreden beslissingen schenden de diverse rechtsnormen en zijn niet rechtsgeldig genomen zodoende kan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voordoen.

Er kan niet betwist worden dat een beoordeling ten gronde een zekere tijdsduur impliceert. Om die reden dienen de bestreden beslissingen geschorst te worden in afwachting van de behandeling van de procedure ten gronde dit teneinde ernstig nadeel te vermijden.

De beslissingen dienen geschorst te worden."

2.2.1. Artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat verweerder een door hem in hun verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet heeft beantwoord. Voor zover als nodig wordt in dit verband verwezen naar de verdere bespreking van de middelen. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekers aangeven zich niet akkoord te kunnen verklaren met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet

bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid vervolgens de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid :

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om verblijf langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.2.3. Verzoekers voeren aan dat zij zich in hun aanvraag beriepen op de volgende buitengewone omstandigheden:

- Het langdurig ononderbroken verblijf;
- De onredelijk lange asielprocedure;
- De situatie in het land van herkomst;
- De sterke integratie;
- De geboorte in België van het jongste kind;
- De aanwezigheid van 3 schoolgaande kinderen;

- De hechte sociale banden en identiteitsvorming van de kinderen;
- De familiale banden in België;
- De werkbereidheid.

Verzoekers voeren aan dat nagelaten werd deze elementen samen te behandelen. Zij wijzen er op dat de asielprocedure op tweeëntwintig dagen na drie jaar heeft geduurd en dat een tweede procedure, ingesteld in naam van de kinderen vervolgens nog een jaar heeft geduurd. Zij voeren aan dat het lang verblijf steun vindt in de aanvraag en in het administratief dossier. Zij wijzen er op dat zij intussen sterk zijn geïntegreerd in België en hun werkbereidheid hebben getoond.

2.2.4. De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing met betrekking tot het motief dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard omdat deze omstandigheden de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en niet verantwoordt waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend, steun vindt in de vaste rechtspraak van de Raad van State, die duidelijk heeft benadrukt *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het gegeven dat de initiële asielprocedure, beroep inbegrepen, bijna drie jaar heeft geduurd, houdt niet in dat de verzoekers om deze reden niet meer zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst. Zoals reeds aangehaald, houdt het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet de garantie in dat de internationale beschermingsstatus zal worden toegekend en dienden verzoekers te beseffen dat zij bij een weigeringsbeslissing geen aanspraak zouden maken op een recht op verblijf.

Waar verzoekers verwijzen naar het arrest van de Raad nr. 122 728 van 18 april 2014, merkt de Raad op dat uit dit arrest niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden in die zaak vergelijkbaar zijn met de huidige zaak. Het vermelde arrest betrof een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, daar waar *in casu* verzoekers dienden te weten dat het verblijf slechts voorlopig was toegestaan voor de duur van het onderzoek van de asielprocedure, en dat ze bij een weigeringsbeslissing in beginsel het grondgebied zouden dienen te verlaten. De bestreden beslissing motiveert dan ook terecht:

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 01.08.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De asielaanvraag in hoofde van hun minderjarige kinderen, ingediend op 28.06.2019, werd afgesloten op 06.07.2020 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedures - namelijk iets minder dan drie jaar voor de eerste en iets meer dan één jaar voor die van de kinderen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen wijzen erop dat hun asielprocedures in totaal meer dan vier jaar in beslag genomen hebben waardoor zij zich beroepen op de onredelijk lange termijn van hun asielprocedure. Echter, huidige beslissing is onontvankelijk, wat inhoudt dat enkel de vraag aan de orde is of verzoekers de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De vraag of de duurtijd van de procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming al dan niet rechtvaardigt dat verzoekers een verblijfsmachtiging wordt toegestaan, stelt zich momenteel dus niet (RW, arrest nr 248450 van 29 januari 2021).”

Het feit dat de opeenvolgende asielprocedures een zekere periode heeft geduurd, mogelijk door vertragingen in een periode waarin een groot aantal verzoeken om internationale bescherming werd ingediend, houdt niet in dat de verwerende partij niet meer kon oordelen dat er geen beletsel was om de machtiging tot aanvraag aan te vragen via de reguliere procedure in het land van herkomst.

Waar verzoekers betogen dat er een praktijk zou bestaan om asielzoekers wiens procedure meer dan drie jaar heeft geduurd te regulariseren, brengen zij daar geen enkel stavingsstuk van bij. Bovendien betwisten zij niet dat de eerste asielprocedure in totaal geen drie jaar heeft geduurd. Verzoekers maken

niet aannemelijk dat er door de verwerende partij toezeggingen zouden zijn gedaan, waardoor zij er op konden vertrouwen dat zij hun verblijf en integratie in België verder zouden kunnen zetten.

Verzoekers voeren vervolgens aan dat het motief met betrekking tot de diplomatieke post in Jordanië bevoegd voor Irak zich richt op “alle” Iraakse onderdanen en dat derhalve geen rekening wordt gehouden met hun individuele situatie. Zij hebben immers geen verblijfsrecht in Jordanië en er wordt geen rekening gehouden met hun sterke integratie in België en lokale verankering.

De bestreden beslissing motiveert op dit punt wat volgt:

“Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Irak; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Amman, Jordanië. Betrokkenen wijzen erop dat zij niet over de nodige financiële middelen zouden beschikken om aan deze formele verplichting te voldoen. Betrokkenen maken dit echter niet aannemelijk. Zo blijkt uit het administratief dossier dat zij over een groot familiaal netwerk in Irak beschikken en tevens dat verschillende familieleden in het buitenland verblijven. Betrokkenen tonen dan ook niet aan dat zij niet kunnen rekenen op eventuele financiële ondersteuning door dit familiaal netwerk. Volledigheidshalve merken wij nog op dat uit navraag bij de Belgische Ambassade te Jordanië is gebleken dat Iraakse onderdanen zich niet persoonlijk naar Amman dienen te verplaatsen. Betrokkenen dienen zich te richten tot een TLS contact centrum (in Bagdad of in Erbil) de partner in Irak voor alle visa-aanvragen voor België en dit vanaf 15.09.2021. Betrokkenen dienen zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Jordanië. Deze informatie werd toegevoegd aan administratief dossier. Het feit dat er geen diplomatieke post in Irak is, kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

De bestreden beslissing motiveert aldus dat verzoekers zich niet persoonlijk naar Jordanië moeten verplaatsen, maar een visumaanvraag kunnen indienen via het TLS-contact centrum in Bagdad of in Erbil. Verzoekers' betoog met betrekking tot het verblijfsrecht in Jordanië gaat hieraan voorbij. Daarnaast wordt ook gemotiveerd dat zij over een groot familiaal netwerk in Irak beschikken, zodat zij hierdoor gesteund kunnen worden. Waar verzoekers betogen dat zij zich niet naar Erbil of Bagdad kunnen begeven om de redenen uiteengezet in hun asielaanvraag, gaan verzoekers eraan voorbij dat hun asielaanvragen, na een onderzoek ten gronde van hun aanvraag, definitief werden geweigerd. Verzoekers worden dan ook niet bijgetreden.

2.2.5. Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM, werd er hoger reeds meermaals op gewezen dat verzoekers, naar aanleiding van hun verzoek om internationale bescherming, er niet zonder meer van uit konden gaan dat zij de internationale bescherming hoe dan ook zouden toegekend krijgen, en dat zij er rekening mee dienden te houden dat hun verblijf in België, na een eventuele weigeringsbeslissing, precair zou zijn. Hun situatie betreft dan ook een situatie van eerste binnenkomst op het grondgebied.

In een dergelijke situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare

orde. Een belangrijk element in deze afweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dat gezinsleven in het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet leidt tot een scheiding van het gezin, vermits zowel de ouders en de kinderen het grondgebied moeten verlaten. De belangen die zij aanvoeren zijn in wezen dezelfde als de elementen van integratie die zij aanvoerden. Conform de rechtspraak van het EHRM dienden verzoekers te weten dat zij zich in een situatie van precair verblijf bevonden en dat zij in geval van weigering, het grondgebied zouden dienen te verlaten. Het loutere gegeven dat het gezin in de periode van onderzoek van hun beschermingsverzoek banden heeft ontwikkeld met België, vormt op zich geen uitzonderlijke omstandigheid die aanleiding zou geven tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid.

Hetzelfde kan worden opgemerkt met betrekking tot het belang van het kind. De bestreden beslissing motiveert op dit punt:

“Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kind tot op zekere hoogte de Iraakse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)).”

Het feit dat verzoekers het hier niet mee eens zijn, maakt de motivering niet onwettig of kennelijk onredelijk. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de eenheid van het gezin behouden blijft. In beginsel is het belang van het kind in het samenleven met zijn ouders. Daarnaast merkt de Raad ook op dat het de ouders zijn die de primaire verantwoordelijkheid dragen voor het welzijn van het kind. De verplichting voor de verwerende partij om de belangen van de kinderen te betrekken in beslissingen die hen rechtstreeks dan wel onrechtstreeks aanbelangen, gaat niet zo ver dat de betrokken vreemdelingen niet meer zouden mogen worden uitgezet of zelfs een verblijfsvergunning zouden moeten krijgen. Hoger werd er reeds meermaals op gewezen dat het verblijf van verzoekers precair was en dat verzoekers zich hier van bewust dienden te zijn. Verzoekers tonen met hun uitgebreid betoog dan ook niet aan dat er sprake is van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT